

Joan, la terra és ací un boirós diàleg
d'arrels invisibles, d'esquelets a l'aguait,
mentre espera expectant, assaonada
d'inesperades llegendes, l'adveniment
d'una pluja immensa. Guarda en silenci
els cavallons llaurats per totes les aixades,
els ossos vençuts de tots els herois,
immutables amants abraçats a les oliveres
i la solitud heretada de tots els jornalers
que definitivament hui es perden, fang i misèria,
com es perd la collita, la cançó o la família.
Passatgers de l'adéu, ja no accepten morir
al rovell del secà, ni acaçats per crepuscles
poc efusius o plors de sèquia sense granotes.
Fill meu, els llauradors no se'n recorden
ni del seu propi nom; han obert una gestoria,
venen quatre cases i es miren els peus.
Mira, Joan, com pel reguer suren, calmadament,
contra tots els presagis, unes espardenyes.